

POSTANOWIENIE

17 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 17 października 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie Małopolskiemu
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Skarbu Państwa - Wojewody Małopolskiego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 27 października 2022 r., I ACa 488/21,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- II. zasądza od Skarbu Państwa – Wojewody Małopolskiego na rzecz A. S. 5 400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 27 października 2023 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie zmienił częściowo wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie w zakresie rozstrzygnięcia o odsetkach należnych powódce od roszczenia głównego (pkt I.), oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt II.) i orzekł o kosztach postępowania (pkt III.).

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia wywiódł pozwany zaskarżając je w części, tj. w zakresie punktu I. w części uwzględniającej roszczenie powódki oraz w całości punkt II. i III. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących

poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a to przepisów art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 160§ 1 i 2 k.p.c. oraz art. 5 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw.

Powódka wniosła o odmowę przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzeczenie o kosztach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 k.p.c. ustawodawca zawarł zamknięty katalog przesłanek, na podstawie których Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, skarga kasacyjna będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na potrzebie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w judykaturze sądowej i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający. Nieodzowne jest ponadto, podobnie jak w przypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18).

Skarga kasacyjna strony pozwanej nie zawiera argumentów dostatecznych dla uznania, że w sprawie zachodzą przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Wbrew bowiem wywodom skargi, stanowisko Sądu Najwyższego oraz sądów powszechnych co do wykładni art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 160 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 5 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o zmianie ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw należy uznać za ugruntowane. Co do zasady jednolicie przyjmuje się, że stwierdzenie nieważności decyzji, podobnie jak stwierdzenie, że decyzja została wydana z naruszeniem prawa, stanowi wypełnienie podstawowej przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej przewidzianej w art. 160 § 1 k.p.a. (zob. uchwała SN z 21 marca 2003 r., III CZP 6/03, OSNC 2004, Nr 1, poz. 4; wyrok SN z 24 stycznia 2018 r., I CSK 188/17). Jeśli zatem w stanie faktycznym sprawy decyzja taka została wydana, sąd powszechny pozostaje związany jej treścią i nie może ustosunkować do stanu prawnego ukształtowanego przez tę decyzję w sposób odmienny niż uczynił to organ administracyjny (zob. wyrok SN z 16 grudnia 2009 r., I CSK 175/09, OSNC 2010, nr 7-8, poz. 115). Sąd Apelacyjny wydając zaskarżone orzeczenie, rozstrzygnął sprawę zgodnie z powyższym poglądem, który musi zostać uznany za utrwalony. Oceny takiej nie przekreśla obecność w orzecznictwie jednostkowych orzeczeń oddalających analogiczne roszczenia powodów, szczególnie jeśli ma się na uwadze, że o odmiennej ocenie tych roszczeń przesądzały kwestie inne niż wykładnia powołanych przepisów.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1, 1¹ i 3, art. 99 k.p.c. w związku z § 2 pkt 7, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

r.g.

